

"Z Ojczyzny Jezusa "

Pokój i Dobro!

"Czy jednak naprawdę Bóg zamieszka na ziemi? Przecież niebo nieogarnione nie może Cię objąć" (1 Krl 8,27) - retorycznie pyta Salomon ponad 900 lat przed Chrystusem. Naród wybrany długo musiał czekać zanim modlitwa króla Salomona stała się rzeczywistością w osobie Jezusa Chrystusa. "Gdy jednak wypełnił się czas, Bóg wysłał swego Syna" (Gal 4,4).

15 lipca celebrujemy w Jerozolimie uroczystość konsekracji najważniejszej świątyni chrześcijańskiej, czyli bazyliki Zmartwychwstania, zwanej popularnie bazyliką Grobu Pańskiego. W niedzielę o godz. 6.30 została odprawiona uroczysta Msza św. przy pustym Grobie Jezusa strzeżonym przez jedną z najstarszych bazylik Ziemi Świętej. Została ona zbudowana już w pierwszej połowie IV wieku dzięki zaangażowaniu św. Heleny, matki cesarza Konstantyna Wielkiego. Wybór daty 15 lipca na wspomnienie konsekracji bazyliki jest związany z okresem Krzyżowców. Po odbudowie bazyliki konstantyńskiej zniszczonej przez sułtana egipskiego El Hakima na początku XI wieku, 15 lipca 1149 roku, dokładnie 50 lat po tryumfalnym wejściu krzyżowców do Jerozolimy, odbyła się uroczystość konsekracji nowej bazyliki istniejącej do dzisiaj.

Tegorocznej uroczystości przewodniczył o. Artemio Vitores, wikariusz Kustodii Ziemi Świętej. Bracia franciszkanie, strażnicy Miejsc Świętych rozpoczęli swoją obecność w okresie wypraw krzyżowych, kiedy rycerze, a wśród nich między innymi pobożny rycerz Jaksa, fundator kościoła Bożogrobców w Miechowie, walczyli o swobodny dostęp do Jerozolimy i innych sanktuariów Palestyny. Pięknie streściła ten historyczny moment pisarka Zofia Kossak Szczucka w tytule swojej powieści o V wyprawie krzyżowej: "Bez oręża". Siłą, która pozwoliła Braciom Mniejszych przewyciężyć wszelkie przeciwności było proste hasło "Pokój i Dobro" wskazujące zasady ich misyjnej działalności.

Konsekracja materialnej świątyni przywołuje obecność wspólnoty uczniów Chrystusa, którzy w danym kościele wyrazili swoją miłość do Zbawiciela i swoją konsekrację Bogu we wspólnocie Kościoła. Świętość danego miejsca staje się widoczna przez wspólnotę, która w nim gromadzi się na liturgię, modli się i je nawiedza. Św. Augustyn nauczał: "Konsekracja domu modlitwy jest świętem naszej wspólnoty. My sami jesteśmy domem Boga lub, jak mówił św. Piotr apostoł, jesteśmy żywymi kamieniami, według miary naszego

zjednoczenia z Chrystusem kamieniem węgielny".

Celebracja konsekracji bazyliki Anastasis, czyli Zmartwychwstania przypomina, że w tajemnicy śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa narodził się Kościół. Podkreślił to wyraźnie w czasie swojej pielgrzymki w 2000 roku bł. Jan Paweł II, nazywając bazylikę Bożego Grobu "najświętszym miejscem na ziemi" i "Matką kościołów". Podczas historycznej konsekracji w połowie XII wieku biskup Fulcherios wypowiedział bardzo znaczące słowa: "To święte miejsce zostało uświęcone krwią Chrystusa, dlatego nasza konsekracja nic nie dodaje do jego świętości".

Tajemnica śmierci oraz zmartwychwstania stanowiąca fundament wiary w Jezusa Chrystusa uczyniła miejsce Golgoty i grobu sercem świata chrześcijańskiego. Począwszy od świętych niewiast i apostołów pusty grób przyciągał chrześcijan, którzy otoczyli go szczególną czcią i miłością. W tę historię wpisana jest od prawie ośmiu wieków posługa franciszkanów. Bł. Jan Paweł II, w liście z okazji 650 rocznicy bulli Gratias agimus, którą papież Klemens VI ustanowił Braci Mniejszych strażnikami świętych miejsc naszego Odkupienia napisał: "Bracia Mniejsi nigdy, nie przerwali swej błogosławionej obecności. Mimo niemałych trudności podejmowali wspaniałomyślnie starania o zachowanie dawnych pamiątek, wznoszenie nowych sanktuariów, życie liturgiczne i przyjmowanie pielgrzymów". Tę zaszczytną, ale jakże odpowiedzialną misję zawdzięczamy wrażliwości jaką zakon od swoich początków wykazywał względem sanktuariów Ziemi Świętej. Pierwszym tego świadectwem była decyzja kapituły w 1217 r. by wysłać kilku braci do "prowincji zamorskiej". W tym kontekście trzeba patrzeć na podróż św. Franciszka w 1219 r. na Bliski Wschód, gdzie spotkał się z sułtanem Malik el-Kamilem w pobliżu Damietty i otrzymał specjalne pozwolenie na pielgrzymkę do Jerozolimy.

Pierwszym sanktuarium, w którym franciszkanie rozpoczęli swoją liturgiczną służbę była bazylika Bożego Grobu. Posługiwanie przy Grobie Pana Jezusa było zawsze związane z ofiarą i cierpieniem. W dzienniku podróży na Bliski Wschód z początku XIX w. François-René de Chateaubriand zapisał następujące świadectwo. "Wśród ruin Jerozolimy... mieszka kilku zakonników, których nic nie zmusiło do opuszczenia grobu Jezusa Chrystusa; ani kradzieże, ani prześladowania, ani groźba śmierci. W noc i w dzień rozbrzmiewają ich śpiewy przy Bożym Grobie". "Nie mogłem oprzeć się wzruszeniu - pisze dalej autor - kontemplując tych nielicznych ale niezwykłych rycerzy, którzy jako jedyni pozostali w obronie Grobu Pańskiego, którego nie uchronili królowie".

Uroczystość konsekracji bazyliki Bożego Grobu w Jerozolimie przypomina, iż Chrystus został ukrzyżowany na Golgocie za nasze grzechy, następnie złożony w wykutym w skale nowym grobowcu, z którego trzeciego

dnia zmartwychwstał dla naszego zbawienia. Ta prawda tłumaczy dlaczego tak liczni pielgrzymi przybywają do Jerozolimy, gdzie celebują własną wiarę w zwycięstwo nad śmiercią i udział w zmartwychwstaniu Pana Jezusa.

o. dr Jerzy Kraj OFM